

Проповедник

Камила Лекберј

Назив оригинала: Predikanten, Camilla Läckberg,

ISBN: 978-91-37-12514-1

Copyright © 2004. Camilla Läckberg

Права за превод на српски 2010. Компјутер библиотека Београд, К.Б.Б. - Зоин врт

Аутор: Камила Лекберј

Главни уредник: Михаило Шолајић

Преводиоци: Александра Стаменковић

Бојана Злокапа

Лектор: Милош Јевтовић

Припрема за штампу: Звонко Алексић

Лого „Зоин врт“: Звонко Алексић

Корице: Звонко Алексић

СТР плоче и штампа: „Светлост“ Чачак

Тираж: 1500 примерака

Издање: Прво

Година: 2010.

Библиотека: Зоин врт - Женско перо

Број књиге: 444

ISBN: 978-86-7310-464-5

Издавач:

„Компјутер библиотека“

Војводе Степе 34

11000 Београд

www.kombib.rs

Тел/Факс:+381-11-3096966

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.113.6-31

ЛЕКБЕРЈ, Камила, 1974-

Проповедник / Камила Лекберј ;
[преводиоци Александра Стаменковић, Бојана Злокапа]. -
1. изд. - Београд : Компјутер библиотека, 2010
(Чачак: Светлост). - 301 стр.; 20 см. -
(Библиотека Зоин врт. Женско перо / [Компјутер библиотека])

Превод дела: Predikanten / Camilla Läckberg. - Тираж 1.500.

ISBN 978-86-7310-464-5

COBISS.SR-ID 179699468

Дан је за њега започео онако како је он желео. Пробудио се рано, пре осталих чланова породице, и, након што се нечујно обукао, успео је да се неопажено искраде из куће. Успео је да са собом понесе витешки шлем и дрвени мач, којим је радосно витлао док је трчао неких стотинак метара од куће до улаза у Краљев усек. На тренутак је застао и са пуно страхопоштовања погледао у стрму пукотину на средини стеновитог брда. Стране брда биле су два метра удаљене једна од друге и уздизале су се десетак метара у висину, на нивоу на коме је сунце управо почело да се помаља. Три велике камене громаде су висиле посред усека и представљале су импресиван приказ. Место је имало магичну снагу привлачности за овог шестогодишњака.

Краљев усек је тај назив добио када је Оскар ИИ посетио Фјелбаку крајем 19. века, али дечак то није знао, нити га је занимало, када се полако ушуњао у сенке, са исуканим дрвеним мачем, спреман за напад. Његов тата му је испричао да су сцене из долине Пакла у филму о Роњи Ревардотер снимљене унутар Краљевог усека; када је он сам гледао филм, осетио је благо треперење у стомаку, гледајући вођу разбојника Матиса како јаше кроз тај усек. Понекад се овде играо разбојника, али данас је био витез - витез округлог стола, као у великој лепој сликовници коју је добио од баке на поклон за рођендан.

Шуњао се преко великих камених громада и спремао се да својом храброшћу и својим мачем нападне великог змаја који бљује ватру. Сунце није допирало до дна усека, што га је чинило хладним и тамним местом. Савршеним за змајеве. Ускоро би он требало да се потруди да крв прска из врата змаја који би, након исцрпљујуће борбе на живот и смрт, пао мртав испред његових ногу.

Крајичком ока видео је нешто што му је привукло пажњу. Учинило му се да је видео комад црвене тканине иза једног великог камена и радозналост је превагнула. Змај је могао да причека. Можда је тамо сакривено благо. Узео је залет, скочио на камен и погледао доле на другу страну. На тренутак је замало пао уназад, али, након неколико секунди тетурања и махања рукама, поново је успоставио равнотежу. Касније не би признао да је био уплашен, али до тада никад у целом свом шестогодишњем животу није био више престрављен. Једна тета је лежала и чекала његов први корак. Лежала је на леђима и гледала право у њега, широм отворених очију. Први инстинкт му је говорио

да бежи, пре него што га она ухвати како се игра овде где не би смео да буде. Можда би га приморала да јој каже где живи и онда би га одвукла кући код маме и тате, који би били много љути и питали би га колико пута су му рекли да не сме да иде у Краљев усек без неког одраслог.

Међутим, било је чудно да се тета није померала. Није имала ни одећу на себи и на тренутак се постидео што стоји и гледа је голу. Оно црвено што је видео није био комад тканине, већ ташна која се налазила тачно поред тете, али нигде није могао да види тетину одећу. Чудно је што тета лежи овде гола. А у усеку је много хладно.

Затим му је синило у глави нешто што му се најпре учинило немогуће. Шта ако је мртва? Није могао да пронађе неко друго објашњење због кога је она лежала тако непомично. Схвативши то, скочио је са камена и полако се повлачио уназад ка отвору усека. Након што се удаљио неколико метара од мртве тете, окренуо се и потрчао кући колико год су га ноге брзо носиле. Више се није бринуо да ли ће га тата и мама грдити или не.

Од зноја јој се чаршав лепо за тело. Ерика се врпољила по кревету, јер је било немогуће да нађе удобан положај за спавање. Због светле летње ноћи, уопште није било лако спавати и по ко зна који пут подсетила је себе да треба да купи тамне завесе и да их окачи, или, тачније речено, да наговори Патрика да то уради.

„Излуђивало“ ју је што је он могао мирно да спава поред ње. Како је само могао да лежи тамо и хрче кад је она из ноћи у ноћ лежала будна? Беба у њеном стомаку је и његова. Зар не би требало да, због солидарности, буде будан? Мало га је продрмала, у нади да ће га пробудити. Није ни мрднуо. Мало јаче га је гурнула. Само је прогунђао нешто, повукао покривач преко себе и окренуо јој леђа.

Уздахнувши, легла је на леђа са рукама прекрштеним преко груди и зурила у плафон. Стомак јој се уздизао као велики глобус и покушала је да замисли бебу како у мраку „плива“ у њој, можда са палцем у устима. Међутим, све јој је још увек било сувише нестварно да би могла да у глави конкретно замисли слику бебе. Била је у осмом месецу трудноће, али још увек није могла да схвати чињеницу да је други живот настао у њој. Па, у скоројој будућности постаће веома стварно. Ерика је била растргнута између чежње и стрепње. Било је тешко замислити период након порођаја. Да буде искрена, тренутно јој је било тешко да види даље од проблема што више не може да спава на стома-

ку. Погледала је на светлеће бројке аларма, које су показивале 4 часа и 42 минута. Можда би могла да упали светло и мало чита?

Након три и по сата читања једног лошег детективског романа, управо је кренула да устане из кревета када је телефон зазвонио. Као и обично, пружио је слушалицу Патрику.

„Хало, Патрик овде.“ Глас му је био неразговетан, јер се тек пробудио из сна. „Да, наравно. О, срање! Да, бићу тамо за 15-ак минута. Видећемо се онда тамо.“

Окренуо се ка Ерики. „Имамо хитан случај. Морам да 'бришем'.“

„Али, на одмору си. Зар не може неко други то да преузме?“ Глас јој је звучао кмезава, што је било последица чињенице да је целу ноћ провела будна.

„Реч је о убиству. Мелберј хоће да на место где је пронађен леш дођем и ја. И он ће отићи тамо.“

„Догодило се убиство? Где?“

„Овде у Фјелбаки. Један дечак је јутрос пронашао мртву жену у Краљевом усеку.“

Патрик се жустро облачио, што није дуго трајало, јер је била средина јула и била му је потребна само лагана летња одећа. Пре него што је изјурио на врата, попео се на кревет и пољубио Ерику у стомак, негде у пределу где је, према њеном сећању, требало да буде пупак.

„Здраво, бебице! Буди добра према мами, а ја ћу ускоро бити поново код куће.“

Пољубио је Ерику у образ и пожурио. Ерика се са уздахом извукла из кревета и обукла једну од хаљина које личе на шатор, а које су у овом тренутку биле једино што јој је одговарало. Прочитала је мноштво књига о бебама и, по њеном мишљењу, сви људи који пишу о радосном искуству трудноће требало би да буду изведени на јавни трг и ишибани. Несаница, болови у зглобовима, стрије, хемороиди, знојење и, уопштено, поремећај хормона – све то је било ближе стварности. И она, забога, сигурно није зрачила неким унутрашњим задовољством. Гунђајући, полако је сишла низ степенице, у потрази за првом шољом кафе за данас. Можда ће јој то мало одагнати измаглицу пред очима.

Када је Патрик стигао, већ је владала ужурбана активност. Пред улазом у Краљев усек, који је био ограђен жутом траком, налазили су се три полицијска аута и једна амбулантна кола. Техничари из Удевале су већ обављали свој посао и знао је да не треба да крочи право на место злочина, јер би то била почетничка грешка. Међутим, његов

шеф инспектор Мелберј тумарао је међу техничарима - они су, са запрепашћењем, гледали у његове ципеле и одећу, који су управо у тим тренуцима додавали хиљаде влакана и честица на њихово осетљиво радно место. Када је Патрик стао ван траке и махнуо Мелберју, он је, на велико олакшање техничара, напустио ограђено подручје.

„Здраво, Хедстроме!“

Шефов глас је био срдачан, на граници са радошћу, и Патрик је био затечен. На тренутак је помислио да је Мелберј кренуо да га загрли, али, срећом, испоставило се да није. Није прошло више од недељу дана откако је Патрик отишао на одмор, али човек испред њега је деловао потпуно другачије - заиста није био онај исти кога је он оставио да мрзовољно седи за радним столом и да мумла како годишње одморе треба укинути.

Мелберј је срдачно продрмао Патрикову руку и потапшао га по леђима.

„А, како је госпођа трудница? Има ли неких назнака да ћеш ускоро постати отац?“

„Лекари кажу тек за месец и по дана.“

Патрик још увек није могао да схвати шта је изазвало ове Мелберјеve изливе радости, али је своју радозналост потиснуо у страну и покушао да се концентрише на разлог због кога је позван овде.

„Шта сте пронашли?“

Мелберј је показао у правцу сеновите унутрашњости усека.

„Шестогодишњи дечак се рано јутрос искрао док су му родитељи спавали и изгледа да је хтео да се игра витеза овде међу каменим громадама. Уместо тога, пронашао је мртву жену. Примили смо позив у 6 сати и 15 минута.“

„Колико времена су форензичари имали да прегледају место злочина?“

„Дошли су пре једног сата. Екипа Хитне помоћи је прва стигла и одмах је констатовала да медицинска помоћ нема никакве сврхе, па су форензичари могли да раде слободно. Е, ти људи су мало осетљиви... Само сам хтео да уђем и мало прегледам околу и били су, морам рећи, прилично неучтиви. Претпостављам да се мало 'одлепи' од тражења влакана са пинцетом по цео дан.“

Сада је Патрик поново препознао свог шефа. Оно што је чуо било је више у типичном Мелберјевом стилу. Али је Патрик из искуства знао да је узалудно покушавати да се исправљају шефова мишљења.

Лакше је да пусти да му оно што Мелберј говори на једно уво уђе, а на друго изађе.

„Шта се зна о њој?“

„Тренутно ништа. Стара око 25 година. Једини одевни предмет, ако га можемо тако назвати, је ташна, иначе је скроз-наскроз гола. Има прилично добре сисе, у ствари.“

Патрик је затворио очи и у себи тихо понављао, као унутрашњу мантру:

„Још мало, па ће у пензију. Још мало, па ће у пензију...“

Мелберј је настаивао равнодушно: „Узрок смрти није потврђен, али је жена у стварно лошем стању. Лежи на сивом ћебету, а уочљиве су модрице по целом телу и много рана које су, вероватно, нанете ножем. Патолог је овде и прегледа је, тако да ћемо, надам се, врло брзо моћи да добијемо његову прелиминарну изјаву.“

„Да ли је неко пријавио нестанак особе приближне старости?“

„Не, чак ни у околини. Постоји пријава за једног старца да је нестао пре отприлике недељу дана, али се испоставило да му је дојадило да буде 'заробљен' са женом у камп приколици, па је 'збрисао' са неком 'рибом' коју је упознао у пабу 'Галија'.“

Патрик је видео да се тим форензичара спрема да мртву жену пажљиво подигне и стави у врећу за лешеве. Руке и ноге су, у складу са правилима, биле увијене кесама да би били сачувани евентуални трагови. Форензичари су увежбано сарађивали да би на најефикаснији могући начин покојница била увучена у врећу. Јебе на коме је лежала ставиће у пластичну кесу да би касније било подробно прегледано.

Запањени израз на лицима форензичара и начин на који су се изненада „слагали“ указивали су Патрику да се нешто неочекивано догодило.

„Шта се десило?“

„Нећете веровати, али овде се налазе кости! И две лобање. Ако се суди по броју костију, мислим да их има довољно за два скелета.“

Лейо 1979.

Она је поприлично кривудала док се возила кући на бициклу једне светле ивањданске ноћи. Прослава је била мало више дивља него што је очекивала, али нема везе! Па, она је сада одрасла, тако да може да ради шта год пожели. Најбоље од свега је што је побегла од деце на неко време. Од бебе и њеног плакања, од њене употребе за нежношћу и зашћева за нечим што она, као мајка, није била способна да беби пружи. Па, због бебе је још увек била принуђена да живи код кеве, бабешине која ју је једва пуштала да мрдне неколико метара даље од куће, иако је имала 20 година. Било је чудо да јој је било дозвољено да изађе вечерас да би прославила ивањданску ноћ.

Да није имала деце, до сада би већ могла да живи сама и зарађује свој новац. Могла би да излази кад год пожели и долази кући кад год јој се хоће и нико не би рекао ни реч. Међутим, са децом што је било немогуће. Она би више волела да ја је дала на усвајање, али мајора није хтела да чује за то и сада је она та која мора да плаћа цену. Ако је мајора толико желела да задржи деце, зашто није могла сама да брине о њему?

Била је убеђена да ће мајора бити прилично бесна када се она буде дошетаурала у овако ране јутарње сате. Дах јој је смрдео на алкохол и сигурно ће касније испашити, али није бринула због тога. Није јој било овако забавно још ош како се дерашће родило.

Возила је бицикл право преко раскрснице код бензинске пумпе и наставила мало уз пут. Зајим је скренула улево ка Брекеу, али је изубила равнотежу и замало није пала у јарак. Исправила је тигон и убрзано окретала педале да би ухватила залећ уз прву стрму узбрдицу. Коса јој је вијорила на ветру, а светла лејна ноћ била је пошћуно тиха. На тренутак је затворила очи и помислила на ону лејну ноћ када јој је онај Немац „направио“ деце. То је била дивна и забрањена ноћ, али не и вредна цене коју је касније морала да плати. Одједном је поново отворила очи. Бицикл је ударио у нешто и последње чега се сећа је земља која јој се великом брзином приближавала.

У полицијској станици у Танумшедеу Мелберј се, нетипично за њега, дубоко замислио. Ни Патрик није много говорио, док је седео преко пута шефа у кантини, већ је и он размишљао о јутрошњим догађајима. Било је превруће за кафу, али било му је потребно нешто стимулативно, а алкохол није за то прикладан. Обојица су одсутно подизали и спуштали своје кошуље да би се расхладили. Клима-уређај је био покварен већ две недеље, а још увек из сервиса није долазио нико ко би могао да га поправи. Преподне је још и некако било подношљиво, али, како је дан одмицао, врућина је расла до неподношљивих граница.

„О чему је овде реч, мајку му?“ Мелберј се пажљиво почешао негде насред „гнезда“ од косе које је направио на врху главе да би сакрио ћелаво теме. „Да будем потпуно искрен, немам појма. Откривен је леш жене, испод којег су се налазила два костура. Да стварно није неко убијен, помислио бих да је то неслана шала – да су костури украдени из лабораторије за биологију или тако нешто, али се не може заобићи чињеница да је убијена једна жена. Такође сам чуо коментар једног од форензичара - кости нису изгледале нарочито свеже. Наравно, то зависи од тога где су се налазиле. Могле су бити изложене времену или су могле бити заштићене. Надам се да ће патолог моћи да изврши неку приближну процену њихове старости.“

„Када бисмо, по твом мишљењу, могли да очекујемо први извештај патолога?“

Мелберј се забринуто намрштио.

„У току дана ћемо вероватно добити прелиминарни извештај, за тим ће патологу, по свему судећи, бити потребно неколико дана да прегледа све мало детаљније. Тако да ћемо за сада морати да радимо са доказима које тренутно имамо.“

„Где су остали?“

Мелберј је уздахнуо. „Јуста је данас добио слободан дан, због неког проклетог голф турнира или тако нешто. Ернст и Мартин нису ту, раде на истрази. Аника је на Тенерифима - вероватно је мислила да ће и овог лета у Фјелбаки падати кише. Е, јадна! Мора да није било забавно отпутовати из Шведске баш сада када је овакво сунчано време.“

Патрик је поново зачуђено погледао у Мелберја и није му био јасан овај необичан израз симпатије. Нешто чудно се дешава, то је сигурно. Међутим, узалудно је трошити време сада на размишљање о

томе. Било је важнијих тема о којима треба мислити. Мелберј га је упитао:

„Знам да си, додуше, на одмору до краја ове недеље, али да ли би могао да дођеш и помогнеш при истрази? Ернст није довољно маштовит, а Мартин је сувише неискусан да би водио истрагу, тако да нам је заиста била потребна твоја помоћ.“

Понуда је тако годила Патриковој сујети да ју је без оклевања прихватио. Истина, код куће ће можда морати да отрпи грдњу због тога, али се тешио чињеницом да му није потребно више од 15 минута да дође до куће ако Ерики буде хитно потребан. Осим тога, једно другом су „ишли на живце“ по врућини, тако да ће можда чак бити и добро да буде ван куће.

„Прво бих хтео да проверим да ли је пријављен нестанак неке младе жене. Требало би да претражимо прилично широко подручје - на пример, од Стремстада доле до Гетеборга. Замолићу Мартина или Ернста да то ураде. Чини ми се да сам чуо да су дошли.“

„То је добра, веома добра идеја. То је прави дух, само настави тако!“

Мелберј је устао од стола и радосно потапшао Патрика по рамену. Патрик је увидео да ће, као и обично, он обављати главни део посла, док ће на крају Мелберј још једанпут приграбити све заслуге, али то је чињеница због које више није било вредно да се нервира.

Са уздахом је ставио своју и Мелберјеву шољу у машину за прање судова.

„Устајте, да ли мислите да је ово неки проклети пансион где можете да лежите и развлачите се по цео дан!“

Јуан је опрезно отворио једно око, али га је поново брзо затворио, угледавши заслепљујући сунчев сјај.

„Дај, бре...!“ Роберт, његов годину дана старији брат, окренуо се у свом кревету и ставио јастук преко главе. Нагло му је истрнут из руке и он је, гунђајући, сео на кревет.

„Овде човек никад не може да се наспава.“

„Вас двојица ленчуга се успавате сваког дана. Скоро је 12 сати. Да не остајете до касно и проводите се сваке ноћи и радите бог зна шта, можда не бисте морали да преспавате пола дана. Мени је, у ствари, потребна помоћ. Ви овде живите бесплатно и једете бесплатно, а обојица сте одрасли мушкарци, и онда мислим да не тражим много када вам кажем да помогнете вашој јадној мајци.“

Сулвег Хулт је стајала са рукама прекрштеним преко својих огромних груди. Била је болесно дебела и бледа као неко ко никада не излази из куће. Коса јој је била неопрана и висила је у тамним фронцлама око њеног лица.

„Имате скоро по 30 година, а мајка вас још увек издржава. Ма, какви сте ви мушкарци! И како можете да приуштите себи да јурцате и проводите се сваке боговетне вечери, ако смем да питам? Не радите и никад нисам видела да сте на неки начин допринели кућном буџету. Да је ваш отац још увек жив, оваквом понашању би дошао крај. Да ли сте чули нешто од завода за запошљавање? Па, требало је да одете тамо још претпрошле недеље!“

Сада је Јуан покрио лице јастуком. Покушао је да не чује то не-престано „зановетање“ као са покварене грамофонске плоче, али је и њему јастук био истргнут и био је принуђен да седне, мамуран, док му је у глави бубњало као кад дувачки оркестар свира марш.

„Доручак сам још одавно склонила. Мораћете сами да нађете нешто у фрижидеру.“

Њишући огромном задњицом, Сулвег је изашла из мале собе својих синова и залупила је врата за собом. Њих двојица се нису усудили да покушају опет да спавају, већ су запалили цигарете.

„Јебо те, какво лудило јуче, а...?“ Роберт се насмејао и избацивао колутове дима. „Јесам ли ти рекао да ће имати 'страва ствари' у кући. Он је директор неке компаније у Стокхолму; хвала Богу да такви људи могу себи да приуште само најбоље.“

Јуан није одговорио. За разлику од свог старијег брата, никада није имао навалу адреналина приликом провала у куће. Уместо тога, данима би ишао, и пре и после обављеног „посла“, са непријатним осећајем у стомаку. Међутим, он је увек радио како Роберт каже и чак му није пало ни на памет да би могао да се понаша другачије.

Јучерашња провала им је донела велики плен какав дуго нису имали. Већина људи је постала опрезнија што се тиче остављања ску-пих ствари у својим летњиковцима и најчешће су њих двојица тамо проналазили некакво ђубре, с којим нису знали шта да раде, или ствари са аукција, због којих су мислили да су добро ућарили, иако нису вределе ни једне круне. Међутим, јуче су узели нови ТВ, ДВД, „Нинтендо“ и гомилу накита који припада власници куће у коју су прова-лили. Роберт ће их продати користећи своје уобичајене канале и то ће им донети добар кеш, који им, додуше, неће потрајати нарочито дуго. Новац од крађа их је увек „сврбео“ и након неколико недеља би нестао. Трошили су га на коцку, изласке и чашћавање пријатеља

и „друге неопходне издатке“. Јуан је погледао скупи сат који је носио на руци. На срећу, кева није умела да препозна нешто скупоцено. Када би знала колико овај сат кошта, њено „зановећање“ никада не би престало.

Понекад се осећао заробљено као хрчак у точку који се само врти у круг, док године пролазе. Ништа се, заправо, није променило откако су били тинејџери и ни сада није видео никакве могућности за промене. Оно што је једино његовом животу давало смисао било је једино што је икада сакрио од Роберта - инстинкт му је говорио да ништа добро неће изаћи из тога ако му се повери. Роберт би само претворио то у нешто прљаво својим непристојним коментарима.

На тренутак је дозволио себи да размишља колико је њена коса била мекана уз његов храпави образ и колико јој је рука била мала када ју је држао у својим рукама.

„Еј, слушај, немој само да седиш ту и сањариш! Имамо посла.“

Роберт је устао, док му се цигарета клатила у углу усана, и први изашао на врата. Као и обично, Јуан га је следио.

У кухињи је Сулвек седела на свом уобичајеном месту. Још откако је Јуан био мали, од онога што се десило са Халетом, гледао ју је како сваког дана сатима седи у својој столици крај прозора, док је прстима ужурбано чепркала по ономе што је било испред ње на столу. У тим најранијим сећањима његова мајка је била лепа, али се с годинама сало све више таложило на њено тело и лице.

Изгледало је као да је у трансу, док је седела тамо; прстима је престано нешто чепкала, а затим гледила. Добрих 20 година се она бави тим јебеним фото-албумима, сортирајући их увек изнова. Куповала је нове албуме и поново разврставала фотографије и исечке из новина. Лепше, боље. Није био толико глуп да није разумео да је то њен начин да се држи срећнијих времена, али ће једнога дана она морати да увиди да су ти дани одавно прошли.

Слике су биле из периода кад је Сулвек била лепа. Врхунац њеног живота је био када се удала за Јоханеса, најмлађег сина Ефраима Хулта, чувеног пастора Слободне цркве и власника највећег имања у околини. Јоханес је био згодан и богат, а она је, истина, била сиромашна, али најлепша девојка у читавом Бухуслену - то су сви тада говорили. И ако је потребно још доказа, довољни би били чланци које је сачувала кад је била крунисана за мис маја, две године за редом. Уз чланке су биле многобројне црно-беле фотографије ње као младе девојке, о којима је пажљиво бринула и сортирала их сваког дана у последњих 20 година. Та некадашња лепотица још увек „чучи“ негде

дубоко у њој, испод свих слојева сала, и помоћу слика је могла да је оживи, иако јој је са сваком годином која је пролазила све више клизила из руку.

Погледавши је преко рамена, Јуан је оставио своју мајку која је седела у кухињи и у стопу пратио Роберта. Као што је Роберт рекао, „имали су посла“.

Ерика је размишљала да ли да оде у шетњу, али је увидела да можда није много паметно да то уради баш сада, када је сунце најјаче, а врућина најинтензивнија. Она се сјајно осећала током читаве трудноће, све док талас великих врућина није захватио овај део Шведске. Од тада, она очајнички покушава да пронађе довољно ефикасан начин да се освежи. Патрик је, хвала Богу, дошао на идеју да јој купи стони вентилатор, који сада она носи са собом као некакву драгоценост свуда по кући. Једина мана вентилатора је што ради на струју, тако да никад није могла да се одмакне много од утичнице, већ онолико далеко колико је гајтан дозвољавао, што је ограничавало њене могућности избора где ће да седи.

Међутим, на веранди је утичница била на правом месту и она је могла да се опружи на софи са вентилатором на столу испред себе. Ни један положај није био удобан више од пет минута, због чега се стално врпољила, покушавајући да нађе бољи. У одређеним позицијама осетила би бебин ударац у ребро или би је беба „боксовала“ са стране и тада је била принуђена да се поново премешта. Није имала идеју како ће успети да све то издржи у наредних отприлике месец дана, колико је остало до порођаја.

Она и Патрик су били заједно тек пола године кад је она затруднела, али, зачудо, то их није забринуло. Обоје су били сигурни у оно што желе и сматрали су да нема разлога за чекање. Тек сада је она почела мало да се плаши, чини се у последњи час. Можда нису проживели довољно свакодневног заједничког живота пре него што су „улетели“ у ово? Шта ће бити са њиховом везом кад се одједном појави мали „странац“ који захтева сву ону пажњу коју су до сада пружали једно другоме?

Она узбуркана и слепа заљубљеност са почетка њихове везе је, наравно, почела да бледи и имали су реалнију, чвршћу основу на којој су стајали, са добрим увидом у обостране како добре, тако и лоше особине. Али, шта ће се догодити ако, након што се беба роди, превагну лоше особине? Колико пута је чула статистичке податке о везама које пропадну у току прве године после рођења детета? Закључила је

да, ипак, нема сврхе бринути о томе сада. Шта је урађено, урађено је, а не може да се заобиђе ни чињеница да су и она и Патрик чезнули за дететом сваким својим нервом. Надала се да ће тај осећај чежње бити довољан да прођу кроз турбулентне промене које их очекују.

Тргла се када је телефон зазвонио. Са напором се борила да устане са софе и понадала се да ће онај ко зове имати довољно стрпљења да не прекине пре него што она стигне до телефона.

„Да, хало? ... Еј, здраво, Кони... Добро сам, хвала, само је мало превруће сада, кад сам дебела... Да свратите? Да, наравно... Дођите на кафу... Да преноћите? Пааа...“ Ерика је у себи уздахнула. „Наравно, зашто да не? Кад стижете?... Вечерас! Наравно да није проблем. Припремићу гостинску собу.“

Уморно је спустила слушалицу. Имати кућу у Фјелбаки постојала је велика мана преко лета - изненада би се појавили рођаци и познаници који се нису јављали током осталих 10 месеци у години. Нису били нарочито заинтересовани да је посете у новембру, али су у јулу видели шансу да добију бесплатан смештај са погледом на море. Ерика је мислила да би она и Патрик могли да буду поштеђени таквих посета овога лета, кад је пола јула већ прошло, а нико се није јављао. Међутим, сада је звао њен рођак Кони, који је већ кренуо из Тролхетана ка Фјелбаки са женом и двоје деце. Рекао је да ће остати само једну ноћ, па је претпоставила да ће моћи то да издржи. Иначе, њој никада није био нарочито драг ни један од њених рођака, али јој је њено васпитање онемогућавало да одбије да их прими, иако је то оно што је требало да уради. По њеном мишљењу, сви су они „гребатори“.

Ерика је, ипак, била задовољна што су она и Патрик уопште имали кућу у Фјелбаки, у којој су могли да примају госте, позване или непозване. Након што су њени родитељи погинули у саобраћајној несрећи, њен зет Лукас је покушао да је присили на давање сагласности за продају куће. Али је њеној сестри Ани коначно било доста његовог физичког и психичког злостављања, па се развела од Лукаса. Сада су њих две заједнички власнице куће. Пошто Ана још увек живи у Стокхолму са своје двоје деце, Патрик и Ерика су могли да се уселе у кућу у Фјелбаки и заузврат су одговорни за плаћање свих трошкова. Ерика је била срећна што је још у тој кући, о чијој даљој судбини она и Ана треба ускоро да донесе коначну одлуку.

Ерика је погледала око себе и увидела да би требало да буде мало хитрија ако жели да кућа буде у пристојном стању када гости стигну. Питала се шта би Патрик рекао што ће им гости тако изненада банути, али је онда одмахнула главом и помислила да, ако он може да њу

остави саму овде и оде на посао усред одмора, онда и она сигурно може да прими госте ако жели. Већ је заборавила да је помислила да је баш фино што он није код куће.

Ернст и Мартин су се вратили у станицу и Патрик је одлучио да их обавести о пронађеном лешу и скелетима у Краљевом усеку. Позвао их је у своју канцеларију и обојица су сели на столице испред његовог радног стола. Ернст је био црвен у лицу од беса, јер је Патрик изабран да води истрагу, али је овај одлучио да то игнорише. Та љубомора је нешто чиме ће Мелберј морати да се позабави. У најгорем случају, Патрик ће се снаћи ако Ернст одбије да сарађује са њим.

„Претпостављам да сте већ чули шта се догодило.“

„Да, чули смо преко полицијског радија.“ Мартин, који је био млад и пун ентузијазма, за разлику од Ернста, седео је право у столицу са бележницом на крилу и оловком у руци, спреман за рад.

„Дакле, једна жена је пронађена мртва у Краљевом усеку у Фјелбаки. Била је гола и изгледа да је стара између 20 и 30 година. Испод леша су пронађена два људска костура непознатог порекла и старости. Карлстром из форензичког одељења је рекао, незванично, да нису савим свежи. Тако да ћемо, изгледа, имати поприлично посла, поред свих уобичајених интервенција због туча по пабовима и пијаних возача. Аника и Јуста су на одмору, тако да ћемо ми морати да заврнемо рукаве и да се бацимо на посао. И ја сам, заправо, на одмору ове недеље, али сам пристао да дођем и радим, тако да ћу, према Мелберјевој жељи, водити ову истрагу. Имате ли неких питања у вези са тим?“

Питање је, пре свега, било упутио Ернсту, који је, међутим, одлучио да му се не супротстави - јадиковаће што је Патрик задужен за главног у истрази неком другом приликом, Патрику „иза леђа“.

„Шта желиш да ја урадим?“ Мартин је био као „запета пушка“ и сада је нестрпљиво вртео оловком изнад бележнице.

„Желим да почнеш тако што ћеш проверити у шенгенском информационом систему, у СИС-у, да ли постоје пријаве о нестанку младих жена током, рецимо, последња два месеца. Боље је да проширимо временски интервал, док не чујемо више од форензичара. Мада, мислим да та девојка није умрла давно, већ само пре неколико дана.“

„Зар ниси чуо?“ питао је Мартин.

„Шта?“

„Пао је информациони систем. Морамо да заборавимо на СИС и одрадимо то на добри стари начин.“

„До ђавола! Како баш сада да падне! Па, по ономе што Мелберј каже, изгледа да немамо извештај о несталој особи који би одговарао жртви из периода пре него што сам отишао на одмор, тако да предлажем да позовеш редом све полицијске управе у околним областима. Почни са најближим и онда све даље, разумеш?“

„У реду. Колико далеко треба да идем?“

„Колико год је потребно док не пронађемо некога ко одговара опису. Назови Удевалу да би добио прелиминарни лични опис жртве, на основу кога ћеш кренути у потрагу.“

„Шта ћу ја да радим?“ Ентузијазам у Ернстовом гласу није био нарочито „заразан“. Патрик је погледао у белешке које је на брзину направио након разговора са Мелберјем.

„Волео бих да ти почнеш тиме што ћеш разговарати са људима који живе близу улаза у Краљев усек. Сазнај да ли су чули или видели нешто у току прошле ноћи или у рану зору. Усек је преко дана пун туриста, тако да су леш или лешеве, ако ћемо бити прецизни, морали бити транспортовани тамо у току ноћи или јутра. Можемо претпоставити да су донети тамо кроз велики улаз; мала је вероватноћа да су ношени уз степенице са Трга Ингрид Бергман. Дечак је пронашао жену око 6 сати, тако да би требало да се фокусирасте на период између 9 сати увече и 6 ујутру. Ја намеравам да прегледам нашу архиву. Има нешто у вези та два скелета што ми се 'мота' по глави. Имам осећај да би требало да знам о чему је реч, али... Можете ли ви да се присетите? Да ли вам нешто пада на памет?“

Патрик је подигнутих обрва чекао на одговор, али су Мартин и Ернст само одмахнули главама. Уздахнуо је. Па, онда му је преостало да се спусти у „катакомбе“...

Патрик је седео у архиви полицијске станице у Танумшедеу и „копао“ по старим папирима, питајући се да ли има смисла ово што ради. Прашина се скупила на већини фасцикли, али је изгледало да су добро сређене. Већина докумената била је архивирана хронолошким редом и, мада није, заправо, знао шта је тачно тражио, знао је да то мора бити међу папирима.

Седео је у турском седу директно на каменом поду и методично прегледао кутију за кутијом са фасциклама. Читао је о злочинима људи током протеклих деценија, прелиставао документа и након неког времена закључио да се много људи и породица у више наврата појављује у полицијским регистрима. У неким случајевима се чинило да се живот „са друге стране закона“ преноси са родитеља на децу, па чак

и на унуче. Зазвонио му је мобилни телефон и на дисплеју је видео да га зове Ерика.

„Здраво, драга, је л' све у реду?“ Знао је какав ће одговор бити. „Да, знам да је вруће. Само седи поред вентилатора, не може ионако ништа друго да се ради... Слушај, догодило се убиство и Мелберј хоће да ја водим истрагу. Да ли би се наљутила ако бих ја ишао на посао неколико дана?“

Патрик је задржао дах. Знао је да је требало да Ерику назове раније и да јој каже да ће можда морати да ради, али је одлучио да избегне то, покушавајући да одгоди оно неминовно. Мада је, са друге стране, она врло добро знала шта његова професија захтева. Лето је било најинтензивнији период у Танум полицији - запослени у њој су морали на смену да иду на краће годишње одморе и чак им није било загарантовано да могу да оду на одсуство неколико дана за редом. То је све зависило од броја туча, напијања и других споредних ефеката туризма, са којима је станица морала да се „носи“. А истрага због убиства је, наравно, имала предност над свим осталим полицијским пословима.

Ерика је рекла нешто што он није добро чуо.

„Долазе у посету, кажеш? Ко? Твоји рођаци?“ Патрик је уздахнуо. „Не, шта да кажем? Наравно, било би лепше када бисмо вечерас могли да будемо сами, али ако су они већ на путу... Остају само једну ноћ, зар не?... У реду, онда ћу ја купити мало шкампи да можемо да их послужимо. То је једноставно, па нећеш морати да куваш. Кући ћу доћи око 7 сати. Љубим те!“

Ставио је телефон у џеп и наставио да прегледа садржај кутија испред себе. Једна фасцикла са натписом „Нестали“ му је привукла пажњу. Нека амбициозна особа у станици је једном приликом сакупила извештаје о несталим људима из свих полицијских истрага. Патрик је схватио да је то оно што је тражио. Прсти су му били прљави од прашине и обрисао их је о шорц пре него што је отворио ту танку фасциклу. Након неколико минута прелиставања и читања, памћење му се „освежило“. Требало је одмах да се сети овога, имајући у виду колико мало људи у околини је нестало, а да није касније пронађено. У сваком случају, сада је имао пријаве испред себе и имао је осећај да не може бити случајност - две девојке су нестале 1979. године и никада нису пронађене, а два скелета су нађена у Краљевом усеку.

Понео је из архиве фасциклу са собом и ставио је на радни сто у својој канцеларији.

Коњи су били једини разлог због кога је остајала ту где је. Снажним замасима вешто је тимарила смеђег коња. Рад јој је служио као вентил за избацивање фрустрација. Једноставно, „срање“ је кад имаш 17 година и не можеш да управљаш сопственим животом. Чим постане пунолетна, збрисаће из ове проклето забити. Онда ће прихватити понуду фотографа који јој је пришао док се шетала по Гетеборгу. Када буде постала фото-модел у Паризу и када буде зарађивала много пара, рећи ће родитељима где могу да стрпају њихово проклето школовање. Фотограф је рекао да се са сваком годином смањује њена вредност као потенцијалног модела и једна година њеног живота биће протраћена пре него што добије шансу само зато што је матори наумио да она мора да се школује даље. Није потребно никакво школовање да би се ходало модном пистом, а, касније, када буде имала 25 година и престари за манекенку, онда ће се сигурно удати за неког милионера и тада ће се смејати очевој претњи да ће је оставити без наследства. Она ће за један дан трошити онолико новца колико вреди читаво његово богатство.

А њен проклето савршени буразер Јакоб не олакшава јој ситуацију. Истина, боље је живети код њега и Марите него код куће, али не много боље. Он је проклето исправан. Ништа што он уради није погрешно, док је она аутоматски крива за све.

„Линда!“

Типично, чак ни овде у штали од њега није имала мира.

„Линда!“ Јакобов тон је звучео заповеднички. Знао је да је она овде, тако да није било сврхе да покуша да побегне.

„Да, чујем те, не мораш да вичеш. Шта је?“

„Заиста нема потребе да тим тоном разговараш са мном. Мислим да није толико тешко да покушаш да будеш мало учтивија.“

Само је промрмљала пар псовки као одговор, али Јакоб није хтео да се свадја.

„Ти си, у ствари, мој брат, а не отац, зар не знаш то?“

„Свестан сам тога, да, али, док год живиш под мојим кровом, одговоран сам за тебе.“

Само зато што је скоро 15 година старији, Јакоб мисли да зна све, али лако је њему да буде уображен кад има осигурану будућност. Јале је небројено пута рекао да је Јакоб син којим се заиста треба поносити и да ће добро управљати имањем, па је Линда претпостављала да би једнога дана он требало да добије све - до тада, може да приушти себи да се понаша као да му новац није важан. Међутим, Линда је то прозрела. Сви су се дивили Јакобу, зато што је радио са младима који

су кренули странпутицом, али су сви такође знали да ће он, кад-тад, наследити и имање и богатство и онда ће бити занимљиво видети колико ће у њему остати интересовања за то његово „мисионарство“. Било је у реду да прича о солидарисању са људима са скромнијим приходима док год они нису испред његових врата.

Закикотала се. Да Јакоб зна да се она увече искрада из куће, подело би, а да тек зна са ким се виђа, сигурно би је изгрдио као никад до тада у животу. Да би „полудео“ када би сазнао да се она виђа са Јуаном имало је дубоко укоренење разлоге. Јуан је био њихов рођак и завада између две породице настала је много пре него што је она рођена, па чак и пре него што је Јакоб рођен. Није знала разлог и због тога јој је посебно треперило у стомаку када се искрадала да би се видела са Јуаном, са којим јој је увек лепо. Он је стварно пун обзира. Додуше, 10 година је старији од ње и због тога поседује сигурност о којој момци њених година могу само да сањају. То што су рођаци њу није уопште бринуло. У данашње време рођаци чак могу и да ступају у брак и, мада то није нешто што постоји у њеним плановима за будућност, није имала ништа против да са њим испроба штошта, само док се дешава у тајности.

„Да ли ти нешто треба или си само намеравао да ме, као и обично, надгледаш?“

Јакоб је дубоко уздахнуо и ставио руку на њено раме. Покушала је да узмакне, али је његов стисак био снажан.

„Ја заиста не разумем одакле потиче сва ова твоја агресивност. Млади са којима ја радим дали би све да су одрастали као ти и имали кућу као твоју. Било би у реду да покажеш мало захвалности и зрелости, знаш. Да, нешто ми треба. Марита је завршила кување, тако да би могла да пожуриш да се пресвучеш и дођеш да једеш са нама.“

Склонио је руку са њеног рамена и кренуо из штале ка главној згради на имању. Гунђајући, Линда је спустила четку за тимарење коња и отишла да се спреми за ручак. Ипак је била прилично гладна.

Мартиново срце је опет било „сломлјено“. Није знао који пут му се то догађа, али, иако је био навикнут на неуспехе, најновији љубавни пораз није доживео мање болно него претходне.

Као и увек до сада, веровао је да је овога пута жена која је спустила главу на јастук поред њега она права. Истина, био је потпуно свестан да је већ заузета, али је, због своје уобичајене наивности, мислио да јој је он нешто више од забаве и да су њени дани са мушкарцем са којим живи одбројани. Није веровао да је, са својим невиним изразом лица

и симпатичном појавом, био као „лепак за муве“ када је реч о мало старијим, озбиљнијим женама, које су живе у свакодневној колотечини са својим партнерима које нису намеравале да напусте због пријатног двадесетпетогодишњег полицајца, али се, међутим, нису ни устручавале да се ваљају са њим по постељама када је њихова жеља за самопотврђивањем требало да буде задовољена. Није Мартин имао ништа против физичког дела у вези (чак је био врло „надарен“ у томе), али проблем је што је он необично осећајан млад човек. Мартин Молин је, једноставно, био заљубљиве природе. Због тога су се његове кратке приче увек завршавале разочарањем и његовим шкргућањем зуба када су му се жене захваљивале за доживљене тренутке задовољства са њим и враћале својим досадним и рутинским животима.

Дубоко је уздахнуо, седећи за својим радним столом, али је натепао себе да се фокусира на задатак који се налазио пред њим. Разговори које је до сада обавио били су без резултата, али му је преостало да назове још доста околних полицијских станица. Имао је пех да информациони систем падне управо када му је најпотребнији и зато је седео и окретао један телефонски број за другим да би сазнао да ли негде постоји пријава о несталој особи чији опис одговара опису мртве жене пронађене у Краљевом усеку.

Два сата касније наслонио се на столицу и разочарано гађао оловком зид. Не постоји нико ко је пријављен да је нестало, а да одговара опису жртве убиства у Фјелбаки. Шта би сада требало да се ради?

То је тако проклето неправедно. Старији је од оног балавца и требало је да он буде тај који има команду над овом истрагом, али на овом свету нема правде. Неколико година се он свесно „улизивао“ оном проклетом Мелберју и ништа није добио од тога. Бесан, Ернст је великом брзином скретао у кривинама на путу ка Фјелбаки и, да није возио полицијски ауто, сигурно би могао да види много подигнутих средњих прстију у ретровизору.

Распитати се међу комшијама био је задатак за почетника, а не за неког са 25 година искуства у професији. То је ваљда могао да уради онај клипан Мартин, а да он зове полицијске управе у околним областима и поприча мало са тамошњим колегама. Киптео је од беса, али то је било његово природно стање духа још од малих ногу, тако да ово није било ништа неуобичајено. Због напрасите нарави, није био много погодан за професију која укључује много друштвених контаката, али, са друге стране, поштовали су га мангупи који су инстинктивно осећали да нико коме је живот мио не треба да се са њим свађа.

Кад је пролазио кроз насеље, сви туристи су га загледали. Пратили су га погледом и показивали на њега. Преко Трга Ингрид Бергман возио је ауто у првој брзини и, на своје задовољство, видео је да је много људи због њега ужурбано напуштало столове испред кафеа „Бриган“ - устали су да би померили своје непрописно паркиране аутомобиле. И добро су учинили. Ако та кола још увек буду стајала непрописно паркирана када се буде враћао, није имао ништа против да себи прекрати време тако што ће да поквари мир годишњег одмора њиховим власницима. Можда ће неке од њих присилити да мало дувају у апарат за алко-тест. Неколико возача је испијало хладно пиво док се провезао тргом, па би, ако буде имао среће, можда могао да одузме неколико дозвола.

Није било довољно простора за паркирање на уском делу пута испред Краљевог усека, али је успео да нађе место за свој ауто и онда је почео да иде од врата до врата околних кућа. Као што је и очекивао, нико из тих кућа ништа није видео. Људи који обично чују и када се сусед накашље у својој кући постану и „слепи“ и „глуви“ када полиција хоће нешто да сазна. Заправо, Ернст није искључивао могућност да можда заиста нису ништа чули. У току лета у ноћним сатима је ниво буке на улици изузетно висок, са пијаним људима који пролазе туда све до ране зоре, па се лојални грађани труде да обезбеде неки вид звучне изолације да би могли да сачувају добар сан.

Тек је у последњој кући нешто сазнао. Додуше, то није било никакво велико откриће, али - боље ишта него ништа. Старац из те куће је чуо да је неки ауто ушао у усек око 3 сата по поноћи, када је он устао да би отишао у тоалет, али га није занимало да провири напоље, тако да није могао ништа да каже Ернсту ни о возачу, ни о аутомобилу. Међутим, он је некада био инструктор вожње у ауто-школи, па је својевремено возио свакојаке аутомобиле и био је потпуно сигуран да онај ко је те ноћи долазио у Краљев усек није користио новији модел аута, већ вероватно неки који је стар неколико година.

Једино што је Ернст знао након два сата је да је убица врло вероватно довезао овде леш око 3 сата и да је евентуално возио старији модел аута. Другим речима, није сазнао ништа нарочито битно.

Расположење му се мало поправило када је поново прошао преко трга на путу ка полицијској станици и запазио нова непрописно паркирана возила. Ал' ће сада овде да појединци дувају у апарат за алко-тест - плућа ће да им пуцају!

Непрекидна звоњава на вратима прекинула је Ерику у послу док се мукотрпно вртела околу са усисивачем за прашину. Зној је лио са ње и склонила је праменове мокре косе са лица пре него што је отворила врата. Мора да су гости возили као крадљивци аутомобила када су већ стигли.

„Здраво, дебељуцо!“

Кони ју је чврсто загрлио и осетила је да није једина која се много зноји. Чак је закључила да је она у поређењу са њим вероватно мири-сала као пољско цвеће.

Након што се искобељала из загрљаја, поздравила се са Конијевом супругом Бритом, учтиво јој пруживши руку, јер су се раније само у неколико наврата среле. Бритина рука била је млитава и највише је подсећала на мртву рибу. Ерика се стресла и потиснула жељу да обрише руку о панталоне, а затим пољубила Конијеву децу.

„Колики стомак! Носиш ли близанце?“ питао је Кони.

Уопште јој се није допадало када јој на тај начин неко коментарише тело, али је већ раније почела да схвата да је трудноћа стање које свима даје за право на превише присне коментаре. Она је чак навикла да јој прилазе непознати људи и једноставно почну да је пипкају по стомаку. Сада је само чекала да то обавезно мажење започне и није прошло много пре него што су је „спопале“ Конијеве руке.

„О, каквог малог 'фудбалера' имаш овде! Судећи по овим ударцима, дефинитивно је дечак. Децо, дођите да осетите!“

Ерика није могла да се побуни и напала су је два пара руку лепљивих од сладоледа, која су оставила отиске на њеној белој трудничкој хаљини. Срећом, шестогодишња Лиса и осмогодишњи Виктор брзо су изгубили интересовање за њен стомак.

„Шта каже поносни тата? Да ли броји дане до порођаја?“ Кони није сачекао одговор и Ерика се сетила да дијалог није његова јача страна. „Сећам се када су ово двоје малишана дошли на свет. Какво моћно искуство! Иначе, реци Патрику да прескочи са завиривањем 'тамо доле', јер једно дуже време може да изгуби жељу.“

Закикотао се и ћушнуо Бриту лактом са стране. Она га је само кисело погледала. Ерика је схватила да ће ово бити дуг дан. Само да Патрик дође на време кући!

Патрик је пажљиво покуцао на врата Мартинове канцеларије. Мало је завидео због реда који је владао унутра. Радни сто је био тако чист да се могао користити као операциони сто.

„Како иде? Да ли си пронашао нешто?“

Још пре него што је Мартин одмахнуо главом, његов обесхрабрани израз лица је најавио негативан одговор. Ужас! У истрази је тренутно најважније да идентификују мртву жену. Негде су неки људи забринути због ње. Мора да неком недостаје!

„А ти?“ Мартин је главом показао на фасциклу коју је Патрик држао у руци. „Да ли си пронашао оно што си тражио?“

„Мислим да јесам.“

Патрик је узео столицу која је стајала до зида и привукао је да би могао да седне поред Мартина.

„Види ово. Две девојке су у Фјелбаки нестале крајем 1970-их година. Не знам како се одмах нисам сетио тога - у оно време су то биле вести са насловних страна, али ево материјала из истраге који је сачуван.“

Фасцикла коју је Патрик ставио на сто била је веома прашњава и Мартин је имао жарку жељу да је обрише, али се, због опомињућег погледа свог колеге, суздржао. Патрик је отворио фасциклу и показао фотографије које су се налазиле на врху.

„Ово је Сив Лантин, која је нестала на Ивањдан 1979. Имала је 19 година.“ Патрик је извукао следећу фотографију. „Ово је Мона Тернблад, која је нестала две недеље касније; тада јој је било 18 година. Ни једна од њих никада није пронађена, упркос огромној полицијској акцији са „прочешљавањем“ терена, претраживањем вода и свиме што може да се замисли. Од Сив Лантин је једино пронађен у једном јарку бицикл, а од Моне само патике за трчање.“

„Да, сад, када причаш о томе, и ја се сећам. Постојао је осумњичени, зар не?“

Патрик је прелиставао пожутеле извештаје и показао прстом на име откуцано машином за куцање.

„Јоханес Хулт. Просто је невероватно да га је пријавио његов рођењни брат Габријел, а не неко други - назвао је полицију и изјавио да је, док је ишао ка свом имању у Брекеу у ноћи када је Сив Лантин нестала, видео Јоханеса са том девојком.“

„Колико озбиљно је схваћена та дојава? Мислим, мора да се свашта крије иза тога када неко пријави свог брата као осумњиченог за убиство?“

„Завада између две породице Хулт траје много година и сви то у Фјелбаки знају. Због тога је информација примљена са одређеном дозом сумње, али ипак је морала да се испита, па је Јоханес неколико

пута привођен на саслушање. Међутим, никада није пронађен ни један доказ о његовој евентуалној кривици; постојала је само Габријелова изјава и то је била реч једног против речи другог, тако да је Јоханес пуштен.“

„Где је он данас?“

„Мислим да је Јоханес Хулт себи одузео живот убрзо након тога. До ђавола, да је Аника овде, она би за трен ока могла да пронађе податке о томе. Ово што се налази у фасцикли је, најблаже речено, једва довољно за неки поуздан закључак.“

„Звучи као да си потпуно сигуран да су они костури које смо пронашли посмртни остаци две нестале девојке.“

„Па, нисам баш сасвим сигуран. Ја само указујем да постоји таква вероватноћа. Имамо податке да су две девојке нестале 1970-их година и сада се појављују два скелета која изгледају као да су поприлично стара. Која је шанса да је то само случајност? Не можемо да будемо у потпуности сигурни пре него што патолог заврши свој посао. Намеравам да се постарам да он што пре добије ове податке.“

Патрик је бацио поглед на сат. „Мајку му, боље би ми било да појурим. Обећао сам да ћу данас доћи раније кући. У посети нам је Ерикин рођак и морам вечерас да припремим мало шампи и још понешто. Можеш ли да се постараш да патолог добије ове податке? Када Ернст дође, провери да ли је сазнао нешто значајно.“

Врелина је Патрика ошамутила када је изашао из полицијске станице и он је жустрим кораком пожурио ка ауту да би што пре укључио клима-уређај. Ако је ова врућина овако лоше утицала на њега, могао је само да замисли како је било јадној Ерики.

Неприкладно је што су баш сад имали посету, али је схватио да је Ерики било тешко да одбије госте. И пошто ће породица Флуд отпутовати наредног дана, само једно вече ће бити изгубљено.

„Да ли си разговарао са Линдом?“

Лејн је нервозно ломила своје прсте. То је била њена навика које се гнушао.

„Нема ту шта да се прича. Урадиће само оно што јој буде речено.“

Габријел није ни подигао поглед, већ је мирно наставио свој посао, иако је тон његовог гласа био одбојан. Он је током много година желео да његова жена чешће одлучи да ћути. То би имало позитиван ефекат на обоје.

Сам Габријел Хулт је у души био рачуновођа. Волео је да сравњује приходе и расходе и на крају добије биланс успеха и свим срцем је презирао све што има везе са емоцијама, а нема везе са логиком. Срећеност је била његова опсесија и, упркос летњој врућини, био је обучен у одело и кошуљу, додуше од мало тањег материјала. Тамна зализана коса му се с годинама проредила, али се није трудио да прикрије ћелу на средини главе. Округле наочаре су му стално почивале на самом врху носа, тако да је преко њихове ивице могао надмено да гледа у онога са ким разговара. Правила су правила, то је био његов животни мото. Желео је да тај мото прихвате људи у његовом окружењу. Уместо тога, изгледало је као да су користили сву своју снагу и енергију да поремете његову савршену равнотежу и учине му живот тежим. Све би било много једноставније када би они само радили оно што он каже, уместо што „на своју руку“ смишљају гомилу глупости.

Узнемирујући сегмент у његовом животу тренутно је било понашање Линде. Ни Јакоб није био тако напоран у пубертету! У Габријеловом виђењу света девојнице су мирније и попустљивије од дечака. А он и Лејн имају тинејџерског „монструма“ који каже „бу“ кад они кажу „ба“ и уопште даје све од себе да у најкраћем могућем року упропасти свој живот. Није придавао много значаја Линдиној рупој идеји да буде фото-модел. Истина, девојка је била слатка, али је, нажалост, наследила мајчину памет и не би издржала ни сат времена у окружном свету манекенства.

„Лејн, већ смо раније дискутовали о овоме и од тада нисам променио своје мишљење. Не долази у обзир да Линда отпутује и да је слика неки сумњиви фотограф који само жели да је одвуче у кревет. Линда ће се образовати - нема ни говора о нечем другом.“

„Да, али за годину дана она ће напунити 18 година и онда ће ионако радити шта буде хтела. Зар није боље да је подржимо сада, уместо да рескирамо да за годину дана оде заувек?“

„Линда зна одакле добија новац, тако да бих се ја веома изненадио када би она отишла негде, а да није осигурала стални прилив новца. Обећао сам јој да ће добијати новац сваког месеца само ако настави да студира - то је обећање које намеравам да одржим. Сада стварно не желим да чујем ништа више о том проблему.“

Лејн је наставила да ломи своје прсте, али је знала да је побеђена и спуштених рамена је изашла из мужевљеве радне собе. Пажљиво је за собом затворила клизна врата и Габријел је са олакшањем уздахнуо. Ово зановетање му је „ишло на живце“. Након свих година проведе-

них заједно, требало би да га Лејн познаје довољно добро да зна колико је он доследан када нешто одлучи.

Осећај задовољства и мира вратио му се када је могао да настави да уписује неке податке у књигу коју је имао испред себе. Савремени рачуноводствени програми на компјутеру га никада нису привлачили, јер је волео да има испред себе велики списак, са уредно исписаним редовима цифара које се сабирају на дну сваке стране. Када је завршио, задовољно се завалио у своју столицу. Ово је био свет над којим је имао контролу.

Патрик се на тренутак запитао да ли је погрешно. Ово није могао бити миран, тих дом из кога је јутрос отишао. Унутрашњост куће је изгледала као да је неко у њу бацио бомбу. Ствари које није препознао налазиле су се свуда, а оних које би требало да буду на уобичајеним местима није нигде било. Судаћи по Ерикином изразу лица, вероватно је требало да он дође још пре сат или два.

Зачуђен, избројао је само двоје деце и још двоје одраслих и питао се како, за име Бога, могу да стварају бучну атмосферу као читаво обданиште. На ТВ-у је на најјаче био укључен Дизнијев канал, а један мали дечак је трчао и јурио са пластичним пиштољем једну још мању девојчицу. Родитељи ова два мала ђавола седели су у миру и тишини напољу на веранди. Крупан неучтиви клипан радосно је махнуо Патрику, али није марио да устане са софе и тиме се удаљи од чиније са колачима.

Патрик је отишао до Ерике у кухињу и она му се бацила у наручје.

„Молим те, води ме одавде! Мора да сам починила неки ужасан грех у прошлом животу када ме ово сада снашло. Деца су мали ђаволи у људском облику, а Кони је - Кони. Његова жена је једва зуцнула и изгледа тако кисело као да је појела лимун. Дај Боже да ускоро оду!“

Саосећајно ју је помиловао по леђима и осетио да јој је мајица потпуно мокра од зноја.

„Иди ти и истуширај се на миру, а ја ћу се побринути за госте. Па, скроз си мокра.“

„Хвала, ти си анђеол! Има још скуване кафе. Они пију већ трећу шољу, али је Кони почео да алудира да би желео нешто 'конкретније', тако да би могао да погледаш шта имамо да понудимо.“

„Средићу све. Иди сад, љубави, пре него што се предомислим.“

Добио је пољубац у знак захвалности и затим се Ерика са напором одегала уз степенице у правцу туша.

„Ја хоћу сладолед!“

Виктор се пришуњао иза Патрика и нанишанио пиштољем у њега.

„Нажалост, код куће немамо сладоледа.“

„Па, онда иди да купиш!“

Патрика је „излуђивао“ дечаков дрзак израз лица, али је покушао да делује љубазно: „Не, немам намеру то да урадим. Тамо на столу има колача, можеш узети њих.“

„Ја хоћу сладолееед!!!“ Дете је вриштало и скакало. Сад се баш зацрвенело у лицу.

„Немамо сладоледа, рекао сам!“ Патрику је понестајало стрпљења.

„Сладолед, сладолед, сладолед, сладолед...!“

Виктор није хтео лако да одустане. Међутим, када је у Патриковим очима уочио да је граница толеранције пређена, ућутао је и полако се повукао из кухиње. Затим је, плачући, отрчао до својих родитеља, који су седели напољу на веранди и игнорисали метеж у кухињи.

„Татааа, чика је злбан! Ја хоћу сладолееед!“

Са посудом за кафу у руци Патрик је покушао да се прави као да не чује и изашао да поздрави своје госте. Кони је устао и пружио руку, а онда је и Патрик могао да осети руку хладну попут мртве рибе када се поздрављао са Бритом.

„Виктор је трнутно у фази када тестира границе своје воље. Ми не желимо да га спугавамо у његовом личном развоју, тако да му допштамо да сам схвати где је граница између његових сопствених жеља и жеља других људи.“

Брита је нежно погледала свог сина. Патрик се сетио да му је Ерика рекла да је она психолог. Ако је ово Бритина идеја о васпитавању деце, онда ће Виктор веома често бити у „блиском контакту“ са психолозима када порасте. Кони је изгледао као да је једва приметио шта се дешава; ућуткао је сина, тако што му је, једноставно, стрпао позамашан комад колача у уста. Судећи по томе колико је дечак буцмаст, то је био уобичајени метод у систему његовог васпитавања.

Управо када је Ерика сишла свеже истуширана и са знатно ведријим изразом лица, Патрик је поставио шкампе са прилозима на сто. Стигао је и да направи пице за оба детета након што је схватио да је то био једини начин да до вечере избегне потпуну катастрофу, односно да немирна и гладна деца до вечере не „урнишу“ кућу.

Сви су сели за сто и Ерика је управо хтела да каже „пријатно“ када је Кони обе руке забио у чинију са шампима. Једну, две, три велике

шаке рачића пребацио је на свој тањир и у чинији је остало једва половина од првобитне количине.

„Ммм, изврсно! Овде видите некога ко баш воли да једе шампе.“ Кони се поносно потапшао по стомаку и бацио се на своје брдо шампи.

Патрик је само уздахнуо и шаком узео веома мало шампи, тако да му је тањир био полупразан. Ерика је, ћутећи, учинила исто и затим додала чинију Брити, која је мрзовољно насула остатак.

Након ове неуспеле вечере, домаћини су гостима наместили кревет у гостинској соби и рано се повукли, под изговором да је Ерики потребан одмор. Патрик је показао Конију где се налази виски и затим се са олакшањем попео на спрат где је владао мир.

Када су се најзад сместили у кревет, Патрик је Ерики испричао шта је радио у току дана. Одавно је одустао од покушаја да од ње скрива своје полицијске послове, зато што је био сигуран да она не преноси никоме оно што јој исприча. Када је у свом „рапорту“ дошао до приче о две нестале жене и о налажењу два скелета, видео је да је начуљила уши.

„Сећам се да сам читала о томе. Ти, дакле, верујеш да сте пронашли њих две?“

„Потпуно сам сигуран у то. Иначе би била сувише велика случајност. Чим добијемо извештај патолога, можемо почети регуларно да истражујемо - до тада морамо да имамо више потенцијалних опција.“

„Треба ли ти помоћ при сакупљању података о њима?“

Усхићено се окренула према њему и он је препознао жар у њеним очима.

„Не, не, не! Ти треба да мирујеш. Не заборави да си, у ствари, на боловању.“

„Да, али ми је крвни притисак приликом последње контроле био у реду. И полудећу од тога што само седим у кући. Нисам чак могла ни да почнем да пишем нову књигу.“

Књига о Александри Вијкнер и њеној трагичној смрти доживела је велики успех и довела до тога да је Ерика потписала уговор за још једну књигу о истинитом случају убиства. Књига о Александри је захтевала огромно напрезање, и пословно и емотивно, и откако ју је послала издавачу у мају, није имала снаге да започне неки нови пројекат. Потешкоће у поодмаклој трудноћи су превагнуле над одлуком да пише и она је, крајње нерадо, одгодила неопходно истраживање у

оквиру припрема за нову књигу док се не породи. Међутим, није било у њеној природи да само седи код куће и „звера у празно“.

„Аника је на одмору, тако да она не може то да уради. И није лако истраживати као што људи мисле. Мора се знати где треба да се тражи, а ја знам. Могла бих само мало да бацим поглед...“

„Не, не долази у обзир! Надам се да ће Кони и његови 'дивљи' наслідници отићи рано ујутру и након тога ти треба само да се одмараш! И сада мораш да ћутиш, јер хоћу мало да 'разговарам' са бебом. Морам да направимо планове за његову фудбалску каријеру...“

„Или њену.“

„Или њену. Мада ће се, ако буде девојчица, вероватно бавити голфом. Још одавно нема великог новца у женском фудбалу.“

Ерика је само уздахнула, али је мирно легла на леђа да олакша „комуникацију“ Патрика са бебом.

„Зар они не примете кад се ти искрадеш?“

Јуан је лежао на боку поред Линде и голицао је сламком по лицу.

„Не, јер Јакоб у мене, како каже, 'има поверења'.“ Она је јако набрала чело и имитирала озбиљан глас свога брата. „Та реченица је нешто што је покупио на свим курсевима 'створи-добар-контакт-самладима' које је похађао. Најгоре од свега што већина младих људи изгледа 'пада' на то, јер неки од њих гледају у Јакоба као у Бога. Мада, када одрасташ без ћалета, вероватно прихваташ било шта.“ Нервозно је одгурнула сламку којом ју је Јуан голицао. „Прекини с тим!“

„Зашто, зар не смем мало да те голицам?“

Видела је да се увредио, нагнула се и пољубила га да би га одбровољила. Једноставно јој данас није био добар дан. Јутрос је добила менструацију, тако да неће моћи да води љубав са Јуаном недељу дана, а онда јој је ишло и на живце што живи са својим поштеним братом и његовом подједнако поштеном женом.

„Ох, када би само година дана могла брже да прође, па да се изгубим из ове јебене селендре!“

Били су принуђени да шапућу да не би били откривени у свом скровишту на сену у амбару, али је она ударила руком у даске да би нагласила своје речи.

„Да ли чезнеш да одеш и од мене?“

Увређени израз на Јуановом лицу се продубио и Линда се „ујела за језик“. Када буде отишла у бели свет, никада неће погледати некога као што је Јуан, али, док год је код куће, он јој одговара за забаву, али

ништа више од тога. А није било потребно да он то сазна. Склупчала се као мало умиљато маче и припила се уз њега. Није добила никакав одговор, па је узела његову руку и ставила је око свог тела. Када су његови прсти почели да миле по њој, у себи се насмејала. Како је лако манипулисати мушкарцима!

„Можда би могао да поћеш са мном?“

Рекла је то знајући врло добро да он никада не би могао да се „одлепи“ од Фјелбаке, тачније речено, пре свега, од свог брата. Понекад се питала да ли он уопште иде и у „клоњу“ самоиницијативно ако не пита Роберта.

Избегавао је да одговори на питање. Уместо тога, рекао је: „Да ли си причала са твојим ћалетом? Шта он каже на то што намераваш да одеш?“

„Шта ће да каже? Још годину дана може да одлучује уместо мене, али, чим напуним 18 година, он више нема шта јебено да каже о томе. И то га доводи до лудила. Понекад мислим да би желео да може да нас убаци у своје јебене рачуноводствене књиге: Јакоб приход, Линда расход.“

„Какав расход?“

Линда се насмејала због његовог питања. „То је економски термин - ништа о чему ти треба да бринеш.“

„Питам се како би било...“ Изгледао је одсутно док му је поглед био фиксиран негде иза ње. Жвакао је једну сламку из сена.

„Шта како би било?“

„Да мој ћале није изгубио сав новац. Онда бисмо можда ми живели у великој кући на овом имању, а ти би била у страћари са стрицом Габријелом и стрином Лејн.“

„О, ала би то био приказ! Мама која живи у запуштеној страћари. Сиромашна као црквени миш.“

Линда је забацила главу уназад и слатко се насмејала, па је Јуан морао да је утишава да је не би чуо неко у Јакобовој кући, која је била удаљена од амбара само толико да је до њега могао да се добаци камен.

„Можда би, у том случају, ћале данас још увек био жив. И онда кева не би по читаве дане буљила у своје проклете албуме.“

„Али, није се због пара...“

„Шта, кева ти, ти знаш зашто је он то урадио?“ Глас му се повисио за октаву и постао пискав.

„Па, то сви знају.“

Линди се није допадао правац у коме је кренуо њихов разговор и није се усуђивала да погледа Јуана у очи. Завада између њихове две породице и све у вези са њом су представљали тему за разговор који су њих двоје до сада, прећутним договором, избегавали.

„Сви мисле да знају, али, у ствари, нико ништа не зна. А ту је и твој брат који живи на нашем имању; па, то је превише, мајку му!“

„Није Јакобова грешка што је све тако испало.“ Било је необично што брани брата кога је најчешће обасипала увредама, али крв није вода. „Он је добио имање од деде; осим тога, увек је бранио Јоханеса.“

Јуан је знао да је она у праву и његов бес је спласнуо. Много га је болело када је Линда понекад причала о својој породици, јер га је то подсећало на оно што је сам изгубио. Није се усуђивао да јој то каже у лице, али је често мислио да је била прилично незахвална. Она и њена породица су имали све, а његова није имала ништа. Где је ту правда?

У исто време је могао све да јој опрости. Никада није волео некога тако снажно; и сам поглед на њено витко тело поред његовог чинило је да он почне да „гори“ изнутра. Понекад није могао да верује да један такав анђеол траћи своје време на њега. Међутим, знао је да не треба да доводи у питање своју добру срећу. Уместо тога, покушао је да зажмури пред будућношћу и ужива у садашњости. Зато је привукао Линду ка себи и зажмурио док је упијао мирис њене косе. Откопчао је прво дугме на њеним панталонама, али га је она зауставила.

„Не могу, добила сам менструацију. Дозволи ти мени.“

Када му је откопчала панталоне, извалио се на сено. Затворио је очи и осетио се као да је у рају.

Прошао је само један дан откако је пронађена мртва жена, али је нестрпљивост већ мучила Патрика. Негде се неко питао где је она, размишљао, бринуо се, црне мисли су му се мотале по глави. Више од свега другог Патрик је желео да сазна ко је та жена да би могао да обавести њене ближње. У својој глави се већ оптеретио одговорношћу што ће морати да њеној породици саопшти тужну вест, али је знао да је то важан део његовог посла. Ништа није било горе од неизвесности, чак ни смрт.

Мартинови телефонски позиви током јучерашњег дана нису уродили плодом, што је указивало да ће идентификација бити много тежа него што се очекивало. Нигде у околним подручјима није пријављено да је ова жена нестала, због чега се поље претраге мора проширити на читаву Шведску, па можда чак и на иностранство. Тренутно је тај задатак изгледао као нереалан, али је Патрик брзо одбацио ту мисао

- људи из полиције су били једини заступници непознате мртве жене и морају по сваку цену открити ко је она.

Мартин је дискретно покуцао на врата.

„Како би желео да наставим? Да проширим круг претраге или да почнем од подручја великих градова, или...?“ Упитно је подигао обрве.

Патрик је одједном осетио тежину одговорности за истрагу. У ствари, ништа није упућивало ни у једном правцу, али од нечега се мора почети.

„Провери са полицијским управама великих градова. Гетеборг је обрађен, па почни са Стокхолмом и Малмеом. Ускоро би требало да добијемо прелиминарни извештај од форензичара и, ако будемо имали среће, можда ће они моћи да нам дају нешто корисно.“

„У реду“. Мартин је на изласку ударио дланом о врата и кренуо ка својој канцеларији. Због продорног звука са рецепције, окренуо се на пети и кренуо да пусти посетиоца. Обично је то био Аникин посао, али су сви у њеном одсуству једноставно морали да помажу једни другима.

Мршава девојка, са две дуге, плаве плетенице, која је стајала крај рецепције, изгледала је забринуто. На леђима је имала огроман ранац.

„I want to speak with someone in charge.“ („Желим да разговарам са неким ко је главни.“)

Говорила је енглески са оштрим нагласком и Мартин је помислио да је Немица. Отворио је врата и махнуо јој да уђе. Викнуо је низ ходник: „Патриче, имаш посету.“

Прекасно се сетио да је можда прво требало да се распита шта јој треба, али је Патрик већ протурио главу из своје канцеларије и девојка је кренула ка њему.

„Are you the man in charge?“ („Да ли сте ви главни?“)

Патрик је на тренутак био у искушењу да је пошаље код Мелберја, који је формално био шеф, али се предомислио када је видео њен очајнички израз лица и одлучио да је поштеди те непријатности. Послати слатку девојку Мелберју било је као да шаљеш овцу на клање, па су његови природни заштитнички инстинкти преовладали.

„Yes, how can I help you?“ („Да, како могу да вам помогнем?“)

Показао јој је руком да уђе и седне на столицу испред његовог радног стола. Са зачуђујућом лакоћом је скинула огроман ранац и пажљиво га ослонила на зид поред врата.

„My english is very bad. You speak German? („Мој енглески је веома лош. Да ли говорите немачки?“)

Патрик је на брзину проверио своје познавање немачког језика који је учио у школи. Одговор је зависио од тога како она дефинише спеек Герман („говорити немачки“). Он је могао да на немачком наручи пиво или да затражи рачун, али је било јасно да она није овде у улози конобарице.

„Мало немачког“, одговорио је на лошем немачком.

Девојка је деловала као да је задовољна одговором и причала је полако и јасно да би му дала шансу да разуме зашто је дошла. На своје изненађење, Патрик је приметио да је разумео више него што је на почетку мислио да ће моћи; мада није разумео сваку реч, схватио је суштину.

Представила се као Лиз Фуштер. Наводно је била овде пре недељу дана и пријавила нестанак своје другарице Тање. Разговарала је са једним полицајцем овде у станици, који јој је рекао да ће је позвати када буде сазнао нешто више. Чекала је целе недеље и још увек није чула ништа о Тањи. Забринутост јој се оцртавала на лицу и Патрик је помно слушао оно што му је причала.

Тања и Лиз су се упознале у возу на путу за Шведску. Обе су биле из северне Немачке, али се од раније нису познавале. Одмах су се зближиле и Лиз је рекла да су постале као сестре. Лиз није имала никакве одређене планове куда путовати по Шведској и Тања јој је зато предложила да крене са њом у градић на западној обали који се зове Фјелбака.

„Зашто баш у Фјелбаку?“ упитао је Патрик.

Оклевала је да одговори. То је била једина тема о којој Тања није радо и отворено разговарала са њом и Лиз је признала да она, заправо, није знала зашто су дошле у Фјелбаку. Тања јој је једино испричала да овде има неког посла; морала је нешто да потражи, рекла је. Када буде то завршила, могу да наставе своје путовање кроз Шведску. Тема је деловала осетљиво и Лиз није даље запиткивала. Само је била задовољна што ће имати друштво на путовању и радо је кренула са Тањом, без обзира због чега је она желела да отпутује у Фјелбаку.

Три дана су провеле у камп насељу на Селвику пре него што је Тања нестала. Отишла је ујутру, рекавши да током дана мора да се побрине за нешто и да би требало да се врати до следећег дана. Последње је прошло, па вече, а затим је дошла и ноћ - како су сати протicali, Лизина забринутост је расла. Наредног јутра је од туристичке агенције на Тргу Ингрид Бергман добила обавештење како да дође до

најближе полицијске станице. Поднела је пријаву и сада је питала шта је полиција урадила.

Патрик је био збуњен. Колико је њему познато, у овој полицијској станици не постоји никаква пријава о несталој особи и сада је осетио тежину у стомаку. Одговор на његово распитивање о Тањином личном опису потврдило је његове сумње. Све што је Лиз испричала о својој пријатељици одговарало је мртвој жени у Краљевом усеку. Када јој је тешка срца показао фотографију жртве, њени јецаји су му потврдили оно што је већ слутио. Мартин је могао да престане да позива полицијске управе по Шведској, а неко би требало да сноси одговорност што нестанак Тање није био обрађен на коректан начин. Непотребно је протраћено много драгоцених сати и Патрик уопште није сумњао у то где би требало да потражи кривца.

Патрик је већ отишао на посао када се Ерика пробудила из дубоког сна. Погледала је на часовник. Било је 9 сати и нису се чули никакви звуци из приземља.

Ерика је почела да поставља сто за доручак за себе и своје госте - упадали су у кухињу један за другим, сваки дремљивији од претходног, али су брзо живнули када су почели да се служе храном коју је домаћица припремила.

„Зар није Костер следеће место које ћете посетити?“

Ерикино питање је било љубазно, а морала је да га постави зато што није могла да дочека да их се отараси.

Кони је разменио брз поглед са својом супругом и рекао: „Па, Брита и ја смо синоћ мало попричали и, пошто смо већ овде, а време је тако дивно, могли бисмо данас да одемо до једног од ових острва. Ви имате чамац, зар не?“

„Па, да, имамо...“, невољно је потврдила Ерика. „Мада нисам баш сигурна да је Патрик претерано вољан да га позајмљује. Имајући у виду осигурање и све то...“. Због помисли да би они могли да остану чак и неколико сати дуже од планираног, од беса је почела да јој се диже коса на глави.

„Па, ми смо мислили да би ти можда могла да нас превезеш до неког доброг места. Онда те ми можемо назвати када будемо хтели да се вратимо назад.“

То што је она у том тренутку занемела Кони је схватио као претпоставку пристанак. Ерика је од виших сила призивала стрпљење и убеђивала себе да није вредно сукобити се са родбином. Избећи ће да се дружи са њима у току неколико наредних часова и надала се да ће они

онда отпутовати даље пре него што Патрик дође кући са посла. Већ је одлучила да припреми нешто посебно за вечеру и опуштено проведе вече код куће. Патрик би, упркос свему, требало да је на одмору. И ко зна колико ће времена имати једно за друго када се роди беба - најбоље је да користе сваку прилику да уживају у заједничким тренуцима.

Када је цела породица Флуд, након много премишљања, спаковала своју летњу опрему, отишли су до марине. Мали плави дрвени чамац био је низак и Ерики је било тешко да се попење на њега са кеја код Бадхолмена. Након што су сат времена пловили у потрази за пустом стеном или плажом која одговара гостима, она је коначно пронашла једну малу увалу коју су остали туристи неким чудом изгледа промашили, а онда се упутила кући. Попети се на кеј без помоћи показало се немогућим, тако да је она, осећајући се понижено, морала да замоли за помоћ неколико пролазника.

Знојава, уморна и бесна, возила се аутомобилом ка кући, али се предомислила баш када је пролазила поред клуба једриличарског друштва и жустро је скренула улево, уместо да вози право напред ка Селвику. Затим је скренула удесно, поред спортског игралишта и стамбеног комплекса Кулен, и паркирала испред библиотеке. Потпуно би „полудела“ да цео дан седи код куће беспослена. Патрик касније може да се буну колико хоће, али ће му она помоћи при истрази, хтео он то или не!

Када је Ернст дошао у станицу, несигурним кораком је кренуо ка Хедстромовој канцеларији. Чим га је Патрик позвао мобилним телефоном и челичним гласом му наредио да одмах дође у станицу, предосетио је да је у невољи. Покушавао је да процени у чему је могао бити ухваћен, али је морао да призна да има превише „грехова“ да би могао лако да погоди. Он је, де факто, био „мајстор за пречице“ и уздигао је забушавање на послу до једне врсте уметности.

„Седи!“

Послушао је Патрикову наредбу и „набацио“ на лице пркосни израз да би се заштитио од надолазеће „олује“.

„Шта је то тако страшно хитно? Био сам усред посла и само зато што ти је привремено додељена одговорност за истрагу не значи да можеш само да ми наређујеш.“

Напад је најбоља одбрана, али, судећи по Патриковом све смркнутим изразу лица, у овом случају је то био потпуно погрешан пут.

„Да ли си примио пријаву о несталој немачкој туристкињи пре недељу дана?“

До ђавола! На ту пријаву је потпуно заборавио. Ситна плава девојка је дошла баш пре ручка и он је само хтео да је се ослободи на брзину да би имао времена да оде да једе. Обично никад не буде ништа од тих пријава о несталим туристкињама. Најчешће леже „мртве пијане“ у неком јарку или су отишле са неким младићем. Срање! Знао је да ће испаштати због овога. Требало је да то повеже са девојком која је јуче нађена мртва, али лако је да сад буде паметан. Сада је најважније да минимализује штету.

„Пааа..., вероватно јесам.“

„Вероватно јеси!“ Патриков обично миран глас громко је одјекнуо у малој канцеларији. „Или си примио пријаву или ниси. Не постоји ништа између. И ако си је примио, где је?“ Патрик је био тако бесан да је заплитао језиком. „Да ли ти схваташ колико времена је ово коштало истрагу?“

„Да, нажалост је тако, али како сам могао да знам...“

„Ти не треба да знаш, ти треба да извршаваш своје радне задатке! Надам се да никада више нећу чути за овако нешто. Сада треба да надокнадимо изгубљено драгоцену време.“

„Има ли нечега што ја могу...“ Ернст је подесио свој глас да звучи колико год је могуће понизније. Изгледао је покајнички, како је само он умео. У себи је псовао зато што му се на тај начин обраћа један „клиња“, али пошто је Хедстром изгледа представљао Мелберјево „очи и уши“, било би глупо да још више погоршава своју ситуацију.

„Довољно си урадио. Мартин и ја ћемо наставити истрагу. Ти ћеш се побринути за све друге пријаве које буду поднете. Примили смо једну о провали у вили у Шепстаду. Разговарао сам са Мелберјем и добио одобрење за тебе да одеш и решиш то лично.“

Као знак да је разговор завршен, Патрик је окренуо леђа Ернсту и почео тако бесмучно да куца по тастатури компјутера да је она одскакала.

Ернст је, мрмљајући, напустио канцеларију. Па, није ваљда толико озбиљан пропуст ако се не напише једна мала пријава. Првом приликом би требало да поприча са Мелберјем да ли је погодено имати некога тако лабилног, а одговорног за истрагу о убиству. Да, мајку му, стварно би то требало да уради.

Бубуљичави младић који је седео испред њега био је оличење ледтаргије. Безнадежност се оцртавала на његовом лицу и одавно га је опхрвала мисао о бесмислености живота. Јакоб је препознао све знакове да је малом потребна помоћ, да је изгубљен и социјално неприлагођен

и није могао да не гледа на то као на изазов. Знао је да поседује моћ да окрене дечаков живот у потпуно другом правцу и колико ће бити успешан зависило је једино од тога да ли је сам дечак имао икакву жељу да буде усмерен на прави пут.

Унутар слободноверске заједнице Јакобов посао са омладином био је добро познат и цењен. Многи млади људи улазили су на имање са „сломљеним душама“, а затим излазили одатле као продуктивни чланови друштва. Религиозни аспект заједнице није се истицао пред околином, пошто су државне дотације почивале „на стакленим ногама“. Увек је било људи без вере у Бога који вичу „секта“ чим је нешто другачије од њиховог ограниченог схватања шта представља религија.

Највећи део угледа који он ужива стекао је захваљујући сопственим заслугама, али није могао да порекне и утицај чињенице да је његов деда био Ефраим Хулт, познат по надимку Проповедник. Додуше, његов деда није припадао овој истој заједници, али је његова репутација била надалеко позната дуж обале Бухуслена - његов рад је имао одјека унутар свих слободноверских група. Лутеранска црква, званична црква у Шведској, гледала је, наравно, на Проповедника као на шарлатана, али то су радили и сви пастори који су морали да се помире са чињеницом да проповедају недељом пред скоро празним црквеним клупама, а слободне хришћанске групе нису се много обазирале на деловање тог човека.

Рад са социјално неприлагођеним особама и зависницима испуњавао је Јакобов живот скоро једну деценију, али га то сада више није испуњавало на исти начин као раније. Он је учествовао у планирању програма у рехабилитационом центру у Буларену, али рад више није испуњавао празнину са којом је живео целог свог живота. Недостајало му је нешто и потрага за тим нечим непознатим га је плашила. Он, који је дуго сматрао да стоји чврсто на земљи, сада је осећао како му се тло забрињавајуће љуља под ногама и ужасавао се амбиса који би могао да се отвори и да га прогута целог, и његово тело и душу. Колико је пута, сигуран у своју веру, указивао да је сумња прво оруђе ђавола, не знајући да ће се једног дана и сам наћи у ситуацији да и сам почне да сумња.

Устао је и окренуо леђа дечаку. Гледао је кроз прозор који је био окренут ка језеру, али је видео само сопствени одраз у стаклу. Снажан, здрав мушкарац, размишљао је иронично о себи. Тамна коса била је кратко ошишана; Марита га је шишала код куће - радила је то врло добро. Имао је фино извајане црте лица, са сензибилним

карактеристикама, а да није деловао немужевно. Он није био ни мршав, ни нарочито јаке грађе, већ би могло да се каже да је био мушкарац нормалне физичке грађе. Његова највећа предност су биле његове очи. Изразито плаве, имале су јединствену способност да у исто време могу да изгледају и благо и продорно. Те очи су му помагале да убеди многе да крену правим путем.

Међутим, данас му је, због сопствених демона, било тешко да се сконцентрише на туђе проблеме и било му је лакше да прими оно што је дечак говорио ако није морао да га гледа. Склонио је поглед са свог одраза у прозорском стаклу и гледао преко језера Булашен и шуме која се мијама простирала испред њега. Било је толико вруће да је могао да како види ваздух трепери изнад воде. Он и његова породица су купили ово велико имање које је било много запуштено и, након много сати заједничког „ринтања“, довели су га у стање у коме је сада било. Место није луксузно, али је уредно и чисто, а смештај деце је удобан. Представници општине су увек импресионирани кућом и дивном околином и нашироко причају какав позитиван утицај то има на јадне неприлагођене момке и девојке. До сада Јакоб и његови помоћници нису имали никаквих проблема у добијању дотација и њихов посао је добро напредовао током 10 година колико је овај рехабилитациони центар отворен. Проблем је био само у његовој глави. Или је био у његовој души?

Можда је оптерећење у свакодневном животу било то што га је гурнуло у погрешном правцу на одлучујућој раскрсници. Он никада није оклевао да прими своју сестру у свој дом. Ко би, ако не он, могао да ублажи њен унутрашњи немир и смири њену бунтовничку нарав? Али се показало да је она надмоћнији противник у психолошкој борби; док је њен его јачао из дана у дан, он је осећао како та константна иритација поткопава читав његов темељ. Понекад би ухватио себе како стеже песнице и мисли како је она приглупа, проста девојка, која је заслужила да њена породица дигне руке од ње. Међутим, то није био хришћански начин размишљања, због чега је, покајнички, проводио по неколико сати у самоиспитивању и преданом проучавању Библије, у нади да ће обновити снагу.

Гледано са стране, Јакоб је још увек био стена сигурности и самопоуздања. Он је знао да је људима у његовом окружењу био потребан неко на кога се увек могу ослонити и још увек није био вољан да поквари такву слику о себи у очима других људи.

Још откако је победио болест која га је једно време дивљачки пуштошила, борио се да не изгуби контролу над својим животом. Међу-

тим, сам напор да одржи „фасаду“ црпео је његове последње ресурсе и амбис се крупним корацима приближавао. Поново је размишљао о иронији садржаној у чињеници да се круг, након много година, затвара. Због вести коју је чуо, учинио је оно за шта је мислио да је немогуће - посумњао је! Сумња је, додуше, потрајала само један тренутак, али је направила малу пукотину у тој јакој „фасади“, која је почела да се све више шири.

Јакоб је отерао те мисли и натерао себе да се фокусира на младиха пред собом и његов јадан живот. Питања му је постављао аутоматски, упућујући му и саосећајни осмех, који је увек имао спреман за нову „црну овцу у стаду“.

Још један дан. Још једна сломљена душа коју треба излечити. Није било краја. Али, чак је и Бог могао да се одмори седмог дана.

Након што је са хрида довезла рођаке, који су под јаким сунцем постали црвени као ракови, Ерика је узбуђено чекала да Патрик дође кући. Такође је тражила знакове да ће Кони и његова породица почети да пакују своје „прње“, али се они нису ни покренули. Одлучила је да сачека мало пре него што смисли неки суптилан начин да пита да ли ускоро иду. Са олакшањем је чула како се Патрик пење уз степенице и отишла је да га дочека.

„Здраво, љубави!“ Морала је да се подигне на прсте да би могла да га пољуби.

„Здраво! Зар они још нису отишли?“ Патрик је говорио шапатам и бацио поглед ка дневној соби.

„Не, а изгледа да и не помишљају. Шта ћемо, побогу, да радимо?“ Ерика је говорила подједнако пригушеним гласом и заколутала очима да би показала своје незадовољство због тренутне ситуације.

„Не могу, ваљда, да остану још један дан без питања? Или могу?“ рекао је Патрик и изгледао забринуто.

Ерика је уздахнула. „Да само знаш колико много гостију су моји родитељи годинама примали током лета. Долазили су у намери да код нас бораве дан или два, а онда су остајали целу недељу, очекујући бесплатан смештај и храну. Људи нису нормални. А родбина је увек најгора.“

Патрик је изгледао ужаснуто.

„Не могу да остану недељу дана! Па, морамо учинити нешто. Зар не можеш ти да им кажеш да морају да иду?“

„Ја? Зашто ја морам да им кажем?“

„Па, то је твоја родбина.“

Ерика је морала да призна да Патрик има право. Она ће, једноставно, морати да „стисне петљу“. Ушла је у дневну собу да сазна какви су планови гостију, али није ни стигла да пита пре него што је упитана:

„Шта има за вечеру?“ Четири пара очију је са ишчекивањем гледало у њу.

„Па...“ Ерика је занемела, запањена њиховом дрскошћу. На брзину је у глави направила инвентар онога што има у фрижидеру. „Шпагете са сосом од млевеног меса ће за један сат бити спремне.“

Сама себе је хтела да шутне од позади (само да је могла) када се вратила у кухињу код Патрика.

„Шта су рекли? Када путују?“

Ерика није могла да погледа Патрика у очи. Одговорила је: „То заиста не знам. Али, за један сат једемо шпагете са сосом од млевеног меса.“

„Ниси им ништа рекла?“ Патрик је заколутао очима.

„Није то тако лако. Покушај сам, па ћеш видети.“ Ерика је праснула изнервирана и почела да лупа шерпама и лонцима док их је извлачила из креденца. „Мораћемо да стиснемо зубе још једно вече. Сутра ћу им рећи. Почни сад да сецкаш лук - немам снаге да сама припремим вечеру за шесторо.“

У напетој тишини радили су неко време у кухињи, а онда је Ерика рекла:

„Данас сам била у библиотеци и сакупила мало материјала од кога ћеш можда имати користи. Тамо је.“ Главом је показала у правцу кухињског стола, на коме се налазила уредно сортирана хрпа папира.

„Па, рекао сам ти да не треба да...“

„Да, да, знам. Међутим, сада је готово и било је стварно забавно за промену, уместо што седим у кући и 'буљим' у зидове. Зато, немој да зановеташ!“

Патрик је до сада већ научио када треба да ућути, па је сео за кухињски сто и почео летимично да прегледа материјал. То су били копије новинских чланака о нестанку оне две девојке; читао их је са великим интересовањем.

„Ово је одлично! Понећу ово сутра у канцеларију и прегледати мало подробније.“

Пришао јој је, док је стајала за шпоретом, стао иза ње и обавио рукама њен набрекли стомак.

„Нисам имао намеру да зановетам. Само сам забринут за тебе и бебу.“

„Знам.“ Ерика се окренула ка њему и ставила му руке око врата.

„Ја заиста нисам од стакла и ако су жене некада могле да раде на њивама све док се буквално не породе на лицу места, могу и ја сигурно да седим у библиотеци и листам папире, без икаквих лоших последица по бебу.“

„Да, у реду. Знам.“ Уздахнуо је. „Само да се отарасимо наших гостију, па се можемо мало више посветити једно другом. И обећај да ћеш ми рећи ако будеш хтела да останем код куће неки дан. Колеге у станици знају да радим на сопствену иницијативу и да си ти на првом месту.“

„Обећавам. Али ми сада помогни да припремимо вечеру, па ће се деца можда мало смирити.“

„Сумњам. Можда би требало да им обојма дамо по чашицу вискија пре вечере, па би сигурно заспали.“ Намигнуо јој је и насмејао се.

„Јао, како си грозан! Сипај боље по један виски Конију и Брити; онда ће бар они бити у добром расположењу.“

Патрик је урадио оно што је предложила и жалосно погледао како се у флаши брзо смањивала количина његовог најбољег вискија. Ако Ерикини рођаци остану још неколико дана, његове залихе вискија ће бити осетно смањене.